

Въ този кръвопролитенъ бой полкътъ плени: 3 офицери и около 500 войника. Взе трофеи: 6 полски орджия, 8 ракли, много коли, разхвърлено оржие, снаряди, патрони и др.

Въ този бой полкътъ се снабди отчасти съ ръчни бомби, оставени отъ сърбитѣ, и съ телефоненъ кабелъ, събранъ отъ тѣхната телефонна линия, която бѣше построена въ тила на позицията по закрития позиционенъ пжтъ. Въ Криворѣчна паланка се завладѣ единъ продоволственъ магазинъ.

Пробивътъ на центъра на укрепената позиция стана и съ цената на много скъпи и свидни жертви. Въ тази буйна атака полкътъ (четиритѣ дружини) имаше загуби: офицери ранени 6 — майоръ Гюмюшевъ Константинъ, капитанъ Петрановъ Аспарухъ, поручицитѣ: Хазманаевъ Юда, Бандевъ Данаилъ и Димитровъ Василъ; войници убити 101, ранени 309, въ неизвестностъ 36. Загубитѣ сж голѣми и тѣ съставляватъ около 10% отъ бойния съставъ на полка. Голѣмитѣ загуби се дължатъ: 1) на естествено силнитѣ и добре укрепени позиции и на упоритостта на сърбитѣ; 2) на липсата на предварителна артилерийска подготовка и подкрепа отъ страна на артилерията. Отъ цѣлата артилерийска маса (една артилер. бригада) подкрепа въ атаката на полка дадоха само нѣколко орджия. При всичкото желание на нашитѣ доблестни артилериисти да помогнатъ на своитѣ братя пехотинци, по причина на разкаляната планинска мѣстностъ, а главно на прибързаността на атаката, батареитѣ не успѣха да заематъ подходящи позиции.

Започването на военнитѣ действия, безъ да бжде окончателно съсрѣдоточена дивизията, оказа своето вредно влияние и върху санитарната служба. Голѣмото число убити и ранени, поради липса на превозни срѣдства, не можаха да бждатъ прибрани отъ бойното поле до 3 октомврий вечерта. Командирътъ на полка донесе и моли да му се дадатъ срѣдства за прибиране на раненитѣ. Командирътъ на 3-а гранична дружина капитанъ Терекиевъ, който видѣ бойното поле, по инициатива събра двуколки въ Крива паланка и подъ команда ги изпрати на бойното поле за събиране на раненитѣ. Началникъ щаба на бригадата разпореди чрезъ кмета на Крива паланка да се събератъ 30 двуколки съ 30 коне за прибиране на раненитѣ. Едва на 4 октомврий всички ранени бѣха прибрани.

Въ боя на в. Киселица и в. Варовище Сливенци всички се сражаваха като лъвовѣ и заслужиха благодарността на Негово Величество Царя. Този жестокъ и кръвопролитенъ бой, изобиленъ съ примѣри на лична храбростъ, ще състави една отъ най-свѣтитѣ страници отъ бойната история на 11-и п. Сливенски полкъ и като свѣтещъ фаръ ще сочи на иднитѣ поколѣния пжтя къмъ славата, величието и безсмъртието.

Въ този бой особено се отличиха: к-рътъ на полка подполк. Христовъ, адют. на полка поручикъ Бозаджиевъ, подполковникъ Кантарджиевъ, майоръ Чолаковъ, капитанъ Марковъ, капитанъ Сяровъ, капитанъ Задгорски, капитанъ Инзовъ, подпоручикъ Кебеджиевъ, взводниятъ подофицеръ отъ 3-а рота старши подофи-